

næst henholde mig til alle de mange gode Grunde, der ere fremførte for at blive ved det bestaaende med Hensyn til Stedet for Overinstansen i Jylland, nemlig Viborg. Det forekommer ikke mig, at der er anført nogen Grund, som med afgørende Styrke kunde afvise alle de mange gode og solide, der ere fremførte for at blive ved Viborg. Det blev nævnt af den ærede Ordfører, at i Viborg findes ikke noget større Antal Sagførere, at det heller ikke vil blive saaledes i Fremtiden, da det ikke kan antages, at de kunne leve af Procedurer alene. Det er dog et Spørgsmaal, om der ikke, naar Landsoverretten, der kun har Appelsager, bliver ombyttet med en Landsret, som har baade Appelsager og en Række Sager i første Instans, altsaa ogsaa en Række af Vidneførsler, vil blive saa meget at bestille, at det tilstrækkelige Antal Sagførere kan leve der, endogsaa uden at befatte sig med andet end Procedure. Og hvis det lader sig opnaa, forekommer det mig rigtignok, at det vil være det ideale, saaledes altsaa, at de Sagførere, der befatte sig med mundtlig Procedure ved de ny Retter, overhovedet ikke befatte sig med anden Art af juridisk Virksomhed. Det vil naturligvis medføre, at de af dem, som egne sig til Proceduren, ville blive søgte fra mange Sider og derved yderligere dygtiggjorte i deres Virksomhed, og det vilde dog være noget, som ikke blot Retterne, men ogsaa — og ikke mindst — Publikum, vilde have stor Gavn af. Jeg tror derfor ikke, at man af de Grunde, der ere anførte, skulde skyde Viborg til Side og vælge Aarhus i Stedet. Det er sagt af den ærede sidste Taler, at Viborg er langt fraliggende, og at man derfor af Hensyn til Befolkningen burde gaa til Aarhus. Ja, det er noget, som gælder den Del af Befolkningen, som bor i Aarhus og der omkring, men en meget stor Del af Befolkningen i Jylland maa siges at bo nok saa nær eller nærmere ved Viborg. Skønt det i det andet Ting fra nogle Sider har mødt stærk Modsigelse, maa jeg tillade mig at hævde, at Viborg er nu en Gang det centrale Sted i Jylland. I alt Fald har det en saadan central Beliggenhed, som Aarhus paa ingen Maade kan opvise Mage til. Jeg skal ogsaa nævne, som allerede fremhævet, at naar den sidste Kommission foreslag Aarhus, var det udelukkende, fordi Fyn da skulde høre med til vestre Landsrets Omraade, og i saa Fald maatte det naturligvis anerkendes, at Aarhus har en bedre Beliggenhed end Viborg. Med Hensyn til Betingelserne for at

blive Dommere synes det mig, at man er noget for streng, naar man i Modsætning til den nugældende Ordning vil fastholde, at kun juridiske Kandidater med 1ste Karakter skulde kunne blive Dommere. Det kan være rigtigt, som den ærede Ordfører sagde, at der er nok af dem, det er utvivlsomt, men ud fra den Betragtning synes det mig, at man maatte gaa til at stille strengere Fordringer endnu, maaske til at kræve lutter laud'er eller maaske dog næsten lutter laud'er, der vilde da efter min Opfattelse ogsaa være nok at vælge imellem. Men det forekommer mig, at det vilde være lidt uretfærdigt mod dem, der, maaske fordi de have været uheldige, eller maaske have været nødte til at arbejde for at tjene til Livets Ophold, medens de studerede, have været hindrede i at naa op til første Karakter. Særlig forekommer det mig at være Uret mod dem, der allerede have taget Eksamen og ikke ere naaede til første Karakter, og som efter den nuværende Anordning med fuld Føje kunne have gaaet i den Forventning, at de kunde blive befordrede til Dommerembederne. Det forekommer mig saa meget besynderligere, at man vil ganske skyde dette Hensyn til Side, som man over for Sagførerne har været saa overordentlig om om at bevare deres nuværende Ret og Udsigter i videst mulige Omfang. Det er dog saa, at vi have her i Landet Dommere, som ikke have første Karakter til Eksamen, men hvis Domme dog meget sjældent blive underkendte ved højere Ret, og vi har ogsaa Dommere med første Karakter, der ikke ere fuldt saa heldige med Appelleren af deres Domme. Vil man endelig skarpe Lovforslaget paa dette Punkt, forekommer det mig, at det maa være tilstrækkeligt, om man fastholdt, at første Karakter skulde kræves for at blive Dommere i Højesteret, hvad der nu er Tilfældet.

De Regler, der ere foreslaaede om, hvem der skal have fortrinsvis Adgang til at blive Dommere, ere delvis i alt Fald foreslaaede slettede. Lovforslagets Bestemmelser paa dette Punkt ere jo kun Udtryk for Ønsket om, at Besættelserne af Dommerembederne fortrinsvis skulde ske ved Folk med praktisk Færdighed i de Forhold, der er Tale om. Det forekom mig derfor naturligt at have en saadan Bestemmelse i Lovforslaget, og det forekommer ikke mig, at der i og for sig er noget vundet ved at slette den. Ganske vist er det rigtigt, som den ærede Ordfører sagde, at de nuværende Dommere og de nuværende Sagførere have ikke noget praktisk